

по-между които се отличаваха най-вече синът на американският консултъ, Девидъ Броунъ, лудъ не-сврътникъ, който брои вече нѣколко дуена.

— О, познавамъ го, прекъснахъ азъ Мустафа, учили сме заедно кѣто дѣца въ „Pensionnat des Frères“ и сме се дуелирали много пѣти съ юмруци.

— Токмозъ-по-добрѣ, продължи Мустафа; като го познавашъ, работата ми ще ти бѣде токмозъ по-понятна.

Само едно се чудѣхъ и то: че господа обожателитъ мѣлѣха кѣто пуйки, че и сѣщиятъ г. Девидъ. Азъ разбрахъ тозъ-часъ че туй не ще бѣде отъ преголѣма идеална почеть кѣмъ лукавата „кокота“, която ги гледаше съ кочви погледъ, но отъ — глупостъ. Споредъ това токмозъ по-смѣло сѣднахъ близу нея и захванахъ да се разговарямъ съ нея съ лекъ и шеговитъ тонъ, догдѣто младитѣ напосвѣта се потриваха задъ мене, та се радваха зарадъ смѣлостѣта ми.

Но на Девидъ Броуна не му бѣше право, дѣто азъ тѣй, кажи отъ възбогъ, паднахъ въ тѣхната дружина, и завиждане, за дѣто мадамъ Олимпиада се показва тутакси благосклонна и любезна кѣмъ мене. За туй се обърна кѣмъ другаря си и, безъ да помисли че мога да го разбира, рече му по английски:

— Този глупъ „Turk“ много е неносенъ.

Рѣчьта „Тѣркъ“ изрече той съ такъвъ начинъ, дѣто съвсѣмъ ясно се показва тя въ другото си значение: „гѣска“.

Азъ пламнахъ, но пакъ помислихъ, да ли ще е разумно да отварямъ свадня съ такъвъ хлапакъ; при всичко това, непремислянето надтегна въ мене, и азъ се обърнахъ кѣдѣ него и рекохъ гласно по английски:

— Тая ваша белѣзка, господине, увѣрява ме, че има „тѣрки“ за които приказвате, които сѣ по-умни отъ нѣкои американци.